

Mødet genoptaget kl. 14.00

Forhandlingen genoptoges.

Keld Andersen (KF):

Jeg lyttede i spændt forventning til ministerens redegørelse, for det tilfælde at noget af sløret ville blive løftet for den lovgivning, ministeren har tænkt sig til afløsning af det boligforlig, som snart udløber. Efter min opfattelse var det ikke meget, ministeren kunne oplyse i den forbindelse ud over en række almindeligheder såsom ønsket om en økonomisk ligestilling mellem ejer- og lejerbolig, ophør af de verserende huslejeboykotter osv., men af grunde, som jeg meget vel forstår, er det naturligt, at ministeren netop i denne debat og på dette tidspunkt endnu ikke kan fremlægge sit og regeringens endelige udspil til de kommende forhandlinger.

Disse ønsker for et fremtidigt boligforlig, som ministeren fremsatte, deler jeg fuldt og helt, om end jeg nærer den frygt, at det måske endog på centrale områder er ud fra meget forskellige synspunkter, at vi kan være enige om midlerne for disse mål.

Når der tales om en ligestilling mellem ejere og lejere, ønsker jeg, at vi skal finde frem til en virkelig reel ligestilling, hvad jeg ikke mener vi har for tiden, og når den socialdemokratiske ordfører, hr. Knud Damgaard, således giver udtryk for den opfattelse, at ingen skal kunne tjene på boligen eller på det at bo, vil jeg gerne gøre den tilføjelse, at vi i det konservative folkeparti er af den opfattelse, at vi her i tinget må tilrettelægge den fremtidige lovgivning således, at boligen heller ikke gøres til et skatteobjekt. Jeg tænker blandt mange ting ikke mindst på det forslag om en værdistigningsafgift, som spøjte under sommerens forhandlinger, men som jeg forstår skatte- og afgiftsministeren nu har lagt i skuffen. Der synes jeg at dette forslag skal blive.

En uheldig ordning, for så vidt angår økonomiske tilskud til det såkaldte sociale byggeri, har gjort, at vi for det første må sætte et spørgsmålstegn ved det sociale, for det andet at dette byggeri efterhånden totalt har udkonkurreret det private udlejningsbyggeri, og for det tredje at ordningerne efter min opfattelse ikke giver den omtalte ligestilling mel-

lem ejer og lejer, og dette i mange tilfælde oftest på ejerboligens bekostning. De sociale boligselskaber har mange steder udviklet sig til noget i retning af en revolutionær ghetto, hvor kampen mod det bestående samfund føres med resolutioner og huslejenægtelser. De få veltalende grupper i disse byggerier fører sig frem i den offentlige debat og gør regning på at have næsten alle beboerne bag sig, når de udtrykker, at de føler sig udbyttet og udnyttet af det omgivende samfund. Sandheden om store dele af dette sociale byggeri er jo i virkeligheden, at hver gang disse beboere selv betaler 1 kr. i husleje – når de altså betaler – så betaler staten 1 kr. 20 øre i tilskud, og så er der alligevel ofte underskud på boligselskabernes regnskaber. Denne kendsgerning bevises bl. a. af et talmateriale, jeg har modtaget fra boligministeren, og som omhandler et nok så omtalt byggeri i Albertslund.

På denne baggrund er det min opfattelse, at der ikke er basis for øgede offentlige tilskud til dette byggeri. Vi må tilbage til et system, hvor der altid er en ansvarlig bygherre, der selv løber en risiko, hvis der disponeres forkert, som det ofte er tilfældet i det sociale boligbyggeri.

Når boligministeren således udtaler, at den første forudsætning for, at eventuelle vanskeligheder kan drøftes og løses ad de sædvanlige kanaler, er, at de før omtalte aktioner hører op, er jeg ganske enig med ministeren. De, som deltager i disse boligaktioner, skal vide, at de hermed har lagt en tidsindstillet bombe under det sociale byggeri. Når formanden for Boligselskabernes Landsforening således i radioavisen udtaler, at boligselskaberne ingen mulighed har for at finde ud af, hvem der betaler husleje, og hvem der deltager i disse huslejeboykotter, kan det efter min opfattelse ganske simpelt hen ikke være rigtigt. Det er meningsløst, at samfundet fortsat udbetaler boligsikring til lejere, der ikke betaler deres del af huslejen. Boligsikringen er en hjælp til huslejen og ikke til noget som helst andet. Den lejer, der ikke betaler sin husleje, skal naturligvis ikke have boligsikring. Det ville være den rene parodi, hvis de sociale boligselskaber, der administrerer over 300.000 lejligheder og over 1 mia kr. fra statskassen hvert år, skulle nægte at administrere en ordning, som sikrer, at kun de lejere, der virkelig betaler deres husleje,